

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 48. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 28 November 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Akalis torn.

Akali's torn i Umritzir.

För hvilket ändamål denna prydliga och fantastiska byggnad har blifvit uppförd, lemne vi derhän; nog af, att dess närvarande namn förskrifver sig från en händelse under Engelsmännens krig emot Sikherna. Under detta fälttåg hade nemligen en trupp af s. k. "Akali" — vilda fanatici i blå dräfter, prydda med band och kedjor af stål — sjelfva åtagit sig att skydda vattencisternerna och templet i staden Umritzir; men då denna blifvit intagen, förföljdes dessa Akali till ifrågasvarande torn, der de drefvos från den ena våningen till den andra, till dess den sista återstoden af dem slutligen sjelfmant störtade sig ned ifrån tornets öfversta spets, hellre än att gifva sig och erkänna sig vara besegrade.

De olympiska spelens återupplifvande i Grekland.

(Efter "Illustrated London News.")

En korrespondent skrifer från Athen följande:

"Ett kungligt påbud har blifvit utfärdadt angående återupplifvandet af de gamla olympiska spelen, hvilka i nära 1500 år varit afskaffade. Dessa skola hållas i det gamla "Stadion", hvilket ännu är ganska väl bibehållet och erfordrar föga mer än en försvarlig uppputsning, och skola försiggå under de tre första söndagarne i Oktober hvart fjerde år samt börjas år 1859.

Spelen skola innefatta kappridning,

brottning, diskuskastning och andra atletiska öfningar; sång, instrumentalmusik och dans, hvarmed äfven kommer att förenas en exposition af blommor, frukter, boskap och andra artiklar af Greklands produkter eller tillverkningar.

Denna excentriska idé har blifvit gifven af en rik Peloponesier vid namn *Evangelos Zappas*, som är boende i Jassy i Moldau och hvilken frikostigt begäfvat spelen genom att ställa till grekiska styrelsens disposition 400 aktier i det grekiska ångbåtskompaniet jemte en kontautsumma af 3000 holländska dukater.

Priserna skola bestämmas af en kommitté, som för hvarje olympiad tillsättes af den grekiska styrelsen, och skola bestå i guld- och silfvermedaljer samt kransar af silfverlöf och blommor.

Medaljens framsida skall innehålla konungens bild, hvaremot fränsidan skall bära stiftarens, Zappas', namn jemte den dag då olympiaden hölls eller snarare dess ordningsnummer. De prisvinnare, som erhålla medaljer, skola få rättighet att bära dessa, i ett blått och hvitt vattrad sidband, i knapphållet."

I sammanhang härmed meddela vi en skildring af den grekiska nationaldansen Romaika, om hvilken sista sidans planch, kan gifva oss en ännu närmare föreställning.

Det finnes i närvarande tid tvenne grekiska nationaldansar, som räknas sitt ursprung från grekiska historiens klassiska period; den ena kallas "Romaika", den

andra "Arvanitikos", hvilken sednare är mest bruklig i Albanien. Det råder en stor olikhet emellan dessa båda dansar.

"Arvanitikos" är af en vild och uppsluppen karakter och har öfverflöd på turer och attityder. Romaikan är, ehuru liflig, utmärkt graciös och särdeles lämplig att visa kroppen i dess förmånligaste dager. Båda antagas hafva med större eller mindre förändringar blifvit bibehållna ifrån Greklands gamla tider.

Romaikans anspråk på att företrädesvis kunna räknas ett klassiskt ursprung synes verkligen hafva skäl för sig. Dess historia står i förbindelse med den dans, som blef uppfunnen på Delos, då Theseus ditkom ifrån Kreta, för att påminna om Ariadne och den Kretensiska labyrinten, och karakteren i dess rörelser öfverensstämmer temligen nära med den, som af Plutarchus beskrives i hans "Theseus' lefnad."

Den, som i denna dans skall föreställa Ariadne, väljes antingen i tur och ordning, eller ock med hänseende till ungdom och skönhet. Han eller hon håller i högra handen en näsduk och räcker den venstra åt en annan, och så vidare.

Dansens utförande beror hufvudsakligen på de tvenne ledarne, och de öfriga följa dessas rörelser, merendels i ett slags kroklinje och med steg, som än gå framåt, än tillbaka efter musikens takt. Den ledande ynglingen för, under rörelser med armar och kropp, lämpade efter hans eget godtfinnande, den utvalda i en sling-

— Och likväl, herr Jacquard, vill jag inte genom en öfverraskning afvinga er ett beslut. Öfverväg hvad jag har sagt er, och allt, hvad jag nu ber er om, är, att ni tillåter mig att göra om besöket.

— Jag är inte högmodig, herr Brechet; det skal alltid göra oss lyckliga att få se er hos oss; men jag lofvar ingenting — kom ihåg det, jag lofvar ingenting!

— Likagodt, jag är nöjd ändå; i morgon således, fader Jacquard! — sade atlasfabrikören, då han steg upp och tog afsked, dervid Antoinette följde honom ända ned till dörren åt gatan.

III.

Brechets besök och hans verkligen öfverraskande ärendes gifvo den fattiga familjen ett rikt ämne till betraktelser. Efter den vackre och rike friarens bortgång rödde väfvaren sin skyttel långt snabbare af och än vanligt och sjöng mellan tänderna en monoton ballad.

— Ett säkert tecken till, att pappa är vid dåligt lynne! — hviskade Marie till sin kusin.

JOSEPH JACQUARD.

(ÖFVERSÄTTNING.)

(Forts. fr. N:o 47.)

kulle ni vilja gifva er med vår dotter, herr Brechet? — frågade Antoinette, hvars uttrycksfulla leende sade att hon ända från den främmandes ankomst anat orsaken till hans besök.

— Bara mamsell Marie inte har något att invända, — sade atlasfabrikanten.

— Men betänker ni då herr Brechet, att vår dotter är fattig? —

— Hon är af ett mildt och förnöjsamt sinnelag.

— Hon är inte stolt!

— Hon behagar mig, fader Jacquard, och om hon tänker godt om mig . . .

— Derom är intet tvifvel, herr Brechet! — svarade väfvaren lifligt. — Hon måste verkligen vara blind, om hon inte älskade er; men jag vill inte gerna ge något löfte.

— Och hvarför inte?

— Emedan ni är rik och vi fattiga; emedan ni är en atlas- och sammetsfabrikant, en adelsman, som bär en värja, och vi ingenting annat än fattiga väfvare; ni åker i granna vagnar, då vi gå till fots; ni kan befälla er betjent att bära sammets- och atlasstyckena, då vi sjelfva bära vårt arbete på hufvudet och måste vänta så länge det behagar dem, som gifva oss vårt arbete; och utom detta tusentals andra företräden, herr Brechet!

rande och utåtböjd riktning, under det att hvarochen af dem beständigt varierar sina rörelser — dels efter musiken, hvilken antingen är långsam och afmätt eller mera liflig och stormande, — dels efter andan i den tur, som utföres, eller efter sin egen smaks iagifvelser.

Dessa snabba och ständigt omvexlande turer, jemte dansens förmåga att gifva uttryck och bereda nyhetens behag, gör romaikan till en mycket angenäm dans och måhända till en af de bästa af dem; som blifvit nationela, helst planen för dess rörelser lika väl lämpa sig för den kunnige, som i konsten öfvade.

I Arkadien, Messinid och Korinth ser man om våren, då hela landet står i sin herrligaste fägring, grupper af ungdom af båda könen, församlade invid sina hem och rörande sig i romaikadansens slingrande irrgångar.

Det är omöjligt att betrakta dem, som utföra denna dans, utan att tänka på antiken, såväl på dess framställningar i marmor och på vaser, som på den beskrifning öfver dylika rörelser, som Homerus ger oss. Läsaren torde härvid erinra sig denne skalds vackra skildring af Achilles' dans på skölden, hvilken i flera af dess minsta detaljer öfverensstämmer med den moderna romaikan.

Rarey's konst att tämja hästar.

(Efter "Illustrirte Zeitung.")

Rarey's så mycket omtalade hästdresseringskonst hvilat på ett system, hvars vär-

de och betydelse nu knappast kan vara något tvifvel underkastade, och detta borde derföre så mycket mera blifva erkänt af hvarje förständig hästegare, som det utmärker sig framför det, som hitintills blifvit bekant i den vägen, derigenom att det är fritt från allt charlataneri och endast stöder sig på hästens naturliga och medfödda egenskaper, och ett riktigt uppfattande af dessa, vid hvilka man hittills nästan alls icke fästat något afseende, just är den grundval, på hvilken Rarey byggt.

De tre hufvudgrundsatserna för hans teori, hvilken äro byggd på hästens mest framstående karaktersdrag, äro:

1) Hästen är af naturen så danad, att han ej sätter sig emot någon fordran, som han fullkomligt förstår, när denna blott göres på ett sätt, som är lämpadt efter någon af hans naturs lagar.

2) Hästen har utöfver sin erfarenhet intet medvetande af sin kraft och kan derföre utan tvång ledas efter vår vilja.

3) Vi kunna enligt hästens natur, som föranleder honom att undersöka alla för honom nya ting, bringa i hans närhet eller lägga på hans rygg hvadföret föremål som helst, så fasaväckande det än kan vara, utan att det inger honom någon fruktan, blott det icke förorsakar honom någon smärta.

Ehuru hästen i några afseenden är menniskan öfverlägsen, så står han dock under henne i fråga om omdömesförmåga och vet intet om rätt och orätt, om fri vilja och sjelfständig handling; han har

intet begrepp om att någon list användes mot honom, hur oförnuftig denna än kunde vara. Derföre kan han ej heller komma till något bedömande af hvad han skall göra eller icke göra, enär han ej eger människans tankekraft att afgöra, om det, man af honom begär, är rätt. Hade han jemte sin öfverlägsna fysiska kraft äfven denna tankekraft, så skulle han vara alldeles oduglig att tjena menniskan. Egde hästen ett förstånd, som stode i förhållande till hans styrka, då gjorde han emot oss anspråk på de gröna fälten såsom sin egendom, der han efter sitt eget behag skulle ströfva ikring och undandra sig skyldigheten att göra tjenst.

Hästen är så beskaffad, att menniskan efter godtfinnande kan inverka på honom och att han omedvetet och lydigt tjänar henne. Denna sanning kunna vi af dagliga erfarenheten se bekräftad, hvilka missbruk man än må göra med honom. Den, som vill vara så grym, kan rida och pådrifva det ädla djuret så länge, till dess det dignar af ansträngning, eller, såsom det ofta är fallet med eldiga hästar, nedstörtar dött under sin ryttare. Hade hästen deremot förstånd, så skulle han förr stegra sig och afkasta sin ryttare, än låta jaga sig till döds. Eller skulle han väl då ens nedlåta sig till att bära den stolte bedragaren, hvilken blott med en lika stor andlig kraft skulle vilja försöka att bestrida honom hans lika stora rätt och kufva hans lika oberoende själ? —

Men till lycka för oss har hästen intet

— Ja! — svarade Josephine i samma ton.
— Mår du i dag sämre än vanligt, eftersom din röst är så svag? — frågade Marie.

— Ja! — hviskade den unga flickan åter.
— Jag mår också illa, Josephine; men är inte herr Brechet en hygglig karl? Är han inte det, Josephine?

— Jo! — blef återigen det tysta svaret.
— Hör du, Josephine: pappa skall inte alltid vara så kall och kall mot herr Brechet; han skall ej ge ett ord om mamma talar med honom derom. Det är sant att frömmerna inte förstå detder så bra som männen; men han skall ändå till slut ge med sig. Är du inte glad öfver det? Men du svarar ju inte, kusin?

Det stas barnet framumlade åter ett: »jo!» men synbarligen något intresse för det man talade om.

— Då skall min far inte mera behöfva arbeta öfver sina krafter; — svarade Marie — och under den kalla årstiden skall han behöfva lida hunger; min mor skall inte längre lida af grämlse och fördrifva sina ögon med att göra r. Och lille Joseph, min bror,

skall inte blifva väfvare, utan atlas- eller sammetsfabrikör, alltefter som han sjelf vill; men du, min lilla Josephine, måste blifva en sällskapsdam, och om min man inte vill försörja en flicka, som inte gör något, så skall jag arbeta för dig. Men hvarför gråter du, Josephine; mår du inte bra? Hvarför svarar du mig inte?

— Jag är mycket svag.

— Arbetet är för tungt för dig.

— Jag skall nog vänja mig dervid.

— Hvarför sitter ni och sjunger så der tyst med hvarandra? — frågade väfvaren, idet han afbröt sin sång och lyssnade på barnen.

— Vi sjunga inte, pappa; jag tror det var du sjelf, som gjorde det, — svarade Marie och tvang sig till att le.

— Ja, jag sjunger för att fördrifva mina bekymmer, Marie; men du sjunger ju inte mera, som du förr brukat göra.

— Acl, min far, jag har ingen röst mera och kan inte säga hvaraf det kommer sig.

— Jag vet det nog, — mumlade väfvaren; idet han suckande borttorkade en tår, som rullade utför kinden. — Jag ser — fortfor han halfhögt att det inte är bra att vara alltför stolt; men hvilken harm skulle det inte vara för mig, att ha en någ, som med förakt såge ned på mig sedan han väl gift sig med min dotter; dock — och han sjöng åter på den gamla balladen.

— Se der är min bror! — ropade Marie, hvars glädje häröfver spred en lätt rodnad på de bleka kinderna.

Väfvaren upplystade hufvudet, då han hörde stegen i trappan. Blott Josephine rörde sig icke.

Snart inträdde en smärt, vacker gosse om tretton år. Det var Jacquards son Joseph. I likhet med de flesta väfvares barn hade denne ett dystert och betryckt utseende, hvilket dock helt och hållet försvann, så ofta han blef lifligt intresserad för eller upprörd af något. Gud hade begåfvat honom med goda naturliga anlag, dem han å sin sida ifrigt sökte utbilda. Joseph funderade än på

(Fortsättning pag. 378.)

Rarey's hästdresseringskonst.

Huru man för fålar ifrån betet.

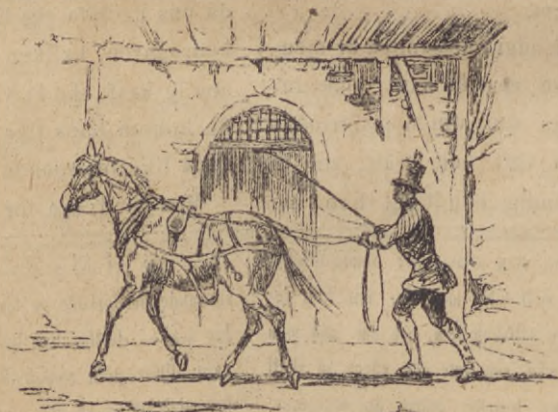
Huru man för en fåle i stallet.

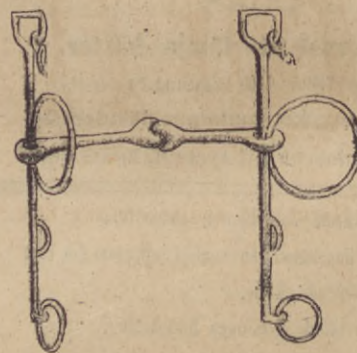
Försöket med ett täcke.

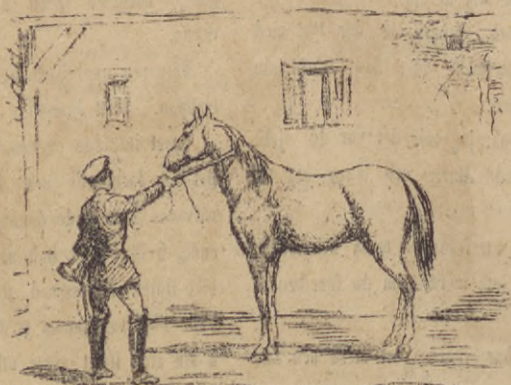
Huru en häst låter leda sig.

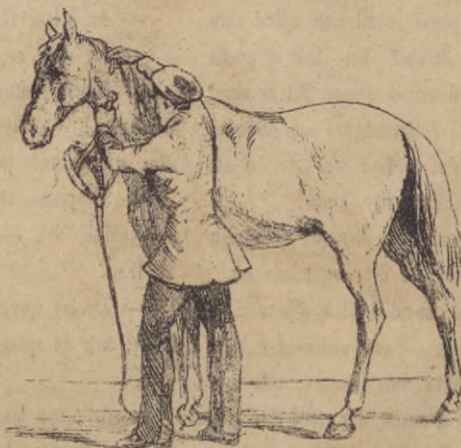
Huru man vänjer en häst vid selen.

Det lämpligaste betslet för en häst.

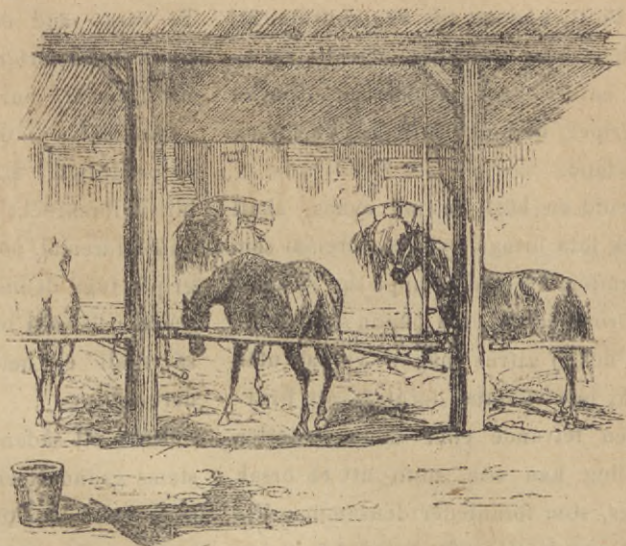
Huru man sätter grimms på en fåle och lär honom att låta leda sig.

Rarey's hästdresseringskonst.

Huru man låter en fåle gå bredvid en dresserad häst.

Huru man binder fålar i stallet, så att de ej rycka i grimskafvet.

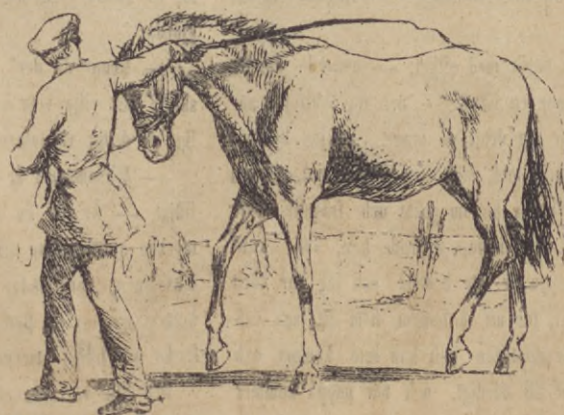
Huru man sadlar en ung häst.

Huru man lär en häst att lägga sig.

Huru man lär en häst att lägga sig.

Huru man lär en häst att följa sin herre.

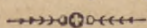
medvetande om sitt tvång, han tänker ej på att vara olydig, så vida icke hans naturs lagar af någon yttre anledning blifva kränkta. Om således hästen är olydig, så är det människans fel; och vi kunna derföre blott, komma till den slutsats, att om en häst icke blir behandlad i strid emot sin naturs lagar, så gör han allt hvad han begriper, utan att göra något försök till motstånd.

Hur rädd en häst än må synas, skall han dock låta bringa hvilket föremål som helst framför, öfver eller uppå sig, så snart det ej förorsakar honom någon smärta. Vi veta att det ej gifves någon verkan utan en orsak, och vi sluta derutaf, att hvarken i den lefvande eller döda materien en handling kan ske, utan att en orsak förefinnes, som föranleder densamma. Vidare antaga vi att det för hvarje lifsytring eller rörelse inom andens eller materiens område måste finnas en orsak och att denna lag är gällande för hvarje handling eller rörelse i djurverlden. Till följe af denna teori måste således en orsak vara förhanden, innan fruktan kan uppstå, och om fruktan är en verkan af inbillningskraften, och icke af en känsla, af verklig smärta, så kan den aflägsnas derigenom, att man rättar sig efter den naturlag, enligt hvilken hästen betraktar ett föremål samt sluter till dess oskadlighet eller skadlighet.

En stubbe eller trädstam invid vägen kan för hästens inbillningskraft visa sig som ett stort djur, som står i begrepp att

störta sig på honom; men sedan man fört honom tätt derintill och låtit honom stå derbredvid en stund och vidröra föremålet med nosen, på det att han må undersöka detta på sju vis, så skall han ej mera vara rädd derför. Samma grundsats och samma förfarande skall vid hvarje annat föremål, hur förskräckligt det än må synas, hafva samma verkan, såframt det är oskadligt. Man låte en gosse, som blifvit förskräckt för en mask eller något annat föremål, som han ej genast kan begripa, taga denna masken eller detta föremål i handen och undersöka detsamma, så skall ej heller han vidare bry sig derom.

Efter ett sådant meddelande af sitt systems grundsatser är det, som Rarey visar huru dessa låta tillämpa sig.

Naturhistoriska Märkvärdigheter.

Sjöropet. Man har redan ofta talat om naturljud, utan att man hitintills kommit orsaken till desamma närmare på spåren. Det mest omtalade af alla sådana är det klagoläte, som man vissa tider hör på Ceylon. Men man känner äfven andra orter, der dylika ljud förnimmas.

Vid Mountabay hör man ibland på något afstånd ifrån stranden ett egendomligt, mullrande ljud, hvilket man der i landet kallar sjöropet (*Caling of the sea*). När detta rop kommer från ett väderstreck, motsatt det, hvarifrån vinden för tillfället blåser, så följer nästan alltid en

omkastning i vinden, vanligen inom 12, men mången gång först inom 24 eller tillochmed 30 timmars förlopp. Man hör det ibland på flera mils afstånd, oaktadt hafvet invid stranden, hvarifrån ropet utgår, ej svallar högre än vanligt; hvaremot det vid andra tillfällen, och under synbarligen lika gynnsamma atmosfärsförhållanden, ej höres längre än en engelsk mil (omkr. 3000 alnar). Kommer ljudet vid vackert väder från de klippiga stränderna i vester eller söder, så kommer äfven vinden sedan från en af dessa riktningar och är då merendels åtföljd af regn. Kommer sjöropet återigen ifrån öster eller norr, så följer äfven landtvind ifrån öster eller norr, om sommaren med vackert väder, om vintren ofta med frost.

Alla under förlidet år gjorda iakttagelser bekräfta dessa uppgifter, och ibland alla kustinvånarne fanns icke en enda, som kunde erin sig en afvikelse ifrån denna regel.

Man får icke förlanda detta ljud med det, som härrör från en svallande sjö; ty det sednare är den välbekanta rörelse invid stranden, som föranledes af en aflägsen storm, och detta ljud fortplantar sig derjemte i hvad riktning som helst och företrädesvis i densamma, som vinden har, då deremot sjöropet endast kommer ifrån ett håll och vanligen just ifrån det, som är midtemot vinden. Dessutom, om sjöropet kommer från den nordostliga eller innersta delen af viken och vinden sedermera kommer att blåsa i samma

ett än på ett annat, som vore nytt eller nyttigt; men stilla och anspråklös som han var, kände familjen ej hela omfånget af hans förmögenheter. Och är icke detta städse fallet med hvarje stort geni? Verlden med sina mot himlen riktade ögon ser icke de store män, hvilka som embryoner ligga vid dess fötter.

— Hvar har du varit så länge? — frågade väfvaren sin son.

— Här är att börja med silket; — svarade Joseph och lemnade sin mor en bundt — och nu skall jag säga orsaken, hvarför jag dröjt så länge. Då jag kom ut ifrån herr Guillaume's bod, mötte jag Thoussaint, väfvarn Francois' son; jag hörde honom gråta och frågade hvarför han gjorde det. »Mamma,» svarade han, »har rutit sönder väfstolen; pappa är inte hemma och jag har varit nos »nickarn Martel, för att få honom hem att laga väfstolen, men han är upptagen och kan inte komma, och nu kan stycket inte bli färdigt, och när pappa kommer hem blir han ond. Ack, hur ska' jag bära mig åt?» Och då han nämnde att väfstolen inte var illa sönder-

bruten, så gick jag med honom och satte mig att laga den, så godt jag kunde, hvilket också lyckades så bra, att frun nu redan är i arbete igen.

— Du! Och alldeles ensam? — frågade väfvaren förvånad.

— Man behöfver just inte vara synnerligen skicklig för att kunna göra det. Huru illa våra väfstolar äro gjorda!

— Menar du det? — sade fadren ironiskt. — Jag skulle just vilja veta hvad det är, som du finner så dåligt på de här väfstolarne.

— Allisammans är dåligt, pappa! — svarade gossen lifligt. — Är inte en väfstol dålig, då det fordras så mycken ansträngning att sätta den i rörelse? Är det inte maskinen, som dödar arbetarne? Ser jag dig inte själf befäckt med svett? Betrakta Marie, som har förlorat sitt friska och lifliga utseende, betrakta Josephine . . .

Den lille väfvaren afbröt sig här själf; han kunde ej finna ord, för att uttrycka de känslor, som anblicken af den bleka flickan uppväckte hos honom.

— Det är en förskräcklig maskin! — tillade han ett ögonblick derfter.

— Det vore bra, om du ville uppfinna en bättre! — sade fadren barskt.

— Hvarför inte? — sade — Joseph. — Det vore verkligen en lycklig idé.

— Tyst, dåraktige pojke! — sade Charles med en axelryckning. — I stället för att häckla och finna fel i det, som hittills har försörjt din far och hela hans familj, skulle du göra klokare i att lägga hatt och rock ifrån dig och gå till ditt arbete.

— Om du inte har något deremot, pappa, — svarade gossen — så vill jag på en stund intaga Josephines plats; ty hon tyckes ej mera vara i stånd att arbeta. Se, mamma, hennes händer kunna knappast längre hålla i snörena. Josephine, hvad fattas dig då? — tillade han, när flickan i detsamma föll i hans armar,

— Ingenting! — svarade den unga flickan med svag röst och försökte med detsamma att återvända till sitt ar-

riktning, så kan ljudet omöjligen vara en följd af en hög sjögång, som af en aflägsen storm hlifvit framkallad i denna riktning.

Häraf följer att sjöropet ej står i förbindelse med hafvets tillstånd, utan är beroende af atmosfären. Man säger också, att alla andra aflägsna ljud tydligast höras i den riktning, som vinden sedermera antyder.

En tam utter. I en tysk jagttidning förekommer nyligen följande af en herr Reichl meddelad berättelse:

”Vid en stor öfversvämning i slutet af Juli månad påträffade jag en gång vid middagstiden tre unga, nästan halfvuxna uttrar på en pilstam invid stranden, hvilka oupphörligt jemrade sig, synbarligen för att locka modren till sig.

Då jag närmade mig dem, sprango de visserligen undan, men med tillhjälp af en fiskare fångade jag två af dem och förde dessa till mitt hem. Med ljum mjölk underhöll jag dem der flera dagar ända till dess en piga en afton, med afsigt eller af våda, kramade ihjäl den större med en vattentunna.

Den mindre uttern tillväxte synbarligen, formerade bekanskap med raphönshunden, vande sig vid dennes sällskap och åt ur samma fat som han; dock måste hunden alltid vänta tilldess uttern hade ätit sig så mätt, att magen stod i fyra hörn. När några tallrikar under

bete; men knappast hade hon rest sig upp, förr än hon åter föll tillbaka i den lille väfvarens armar.

— Josephine! Se så blek hon är! — utropade Marie, idet hon steg upp från sin plats och närmade sig flickan. — Josephine, hvarför säger du inte till, när du mär illa?

Gråt inte så, Marie! — sade modren, idet hon höll litet vinättika under Josephines näsa. — Det är inte farligt — inte alls, hoppas jag.

Men den förskräckelse, som stod målad i hennes ansigte, visade, att hon själf ej byste det hopp, som hon sökte ingifva andra.

— Inte alls? — upprepade Marie gråtande, i det hon tryckte sin kusins händer mellan sina. — Se, hur blek hon har blifvit, och hennes händer äro fuktiga och kalla som is. Josephine! Ack, mamma, hon dör visst!

— Charles, gå och sök en läkare! — sade Antoinette till sin man, som öfvervåldigad af det han såg, förblifvit en stum åskådare. — Gå fort, jag ber dig!

måltiderna ombyttes, så var uttern den förste vid bordet, der tallrikarne skulle aftvättas, och gud nåde den piga, som då ville köra bort honom; han gjorde vid dylika tillfällen motstånd, och ej sällan gingo tallrikar och allt hvad der fanns i små bitar. Alldeles som en hund afgnagde uttern bönen, och kunde han nappa till sig ett sådant, retirerade han dermed till en vrå och bet hvaroch en, som kom dit; äfven mig bet han en gång vid ett dylikt tillfälle genom stöfveln, då jag ville köra honom ifrån dörren. Fiskar rörde han nästan aldrig och gick ej heller i vattnet; men deremot sprang han efter ankor och höns och bet ihjäl dem, om han kunde få fatt på dem. Rå potatis var en af hans läckerheter.

När han märkte att jag gick ut ibland, sprang han med mig, men alltid några steg på sidan om mig och allrahelst i en åker- eller potatislandsfåra, der han ej genast kunde observeras. Han undvek alla människor och djur, men kom alltid efter en lång omväg tillbaka till mig.

Alltefter som min utter blef äldre, blef han också elakare. Slog man honom med det allraminsta spö, så släpade han genast bakdelen efter sig, som om den blifvit förlamad. Hans käraste vistelseort var uppe på vinden tätt under taket. En gång kröp han ut på detta och föll ned derifrån. Han låg då, som om han blifvit alldeles förkrossad; men min medhjelpare, som händelsevis kom till platsen, tog honom i framfötterna, skakade honom litet

Gud vare mig nådig! — utropade hon i utbrottet af sin smärta.

Charles lemnade ögonblickligen rummet utan att yttra ett ord.

— Josephine, tala till mig! — ropade Marie. — För Guds skull, tala!

Josephine svarade intet, utan blef orörlig kvarliggande i den unge Jaquards armar, hvilken betraktade henne med bitter och stum smärta. Hennes ögon voro tillslutna och en svag andedrägt från hennes bröst sade att hon lefde. Intet ord kom öfver den fattiga familjens läppar, då man hörde väfvarens steg i trappan; endast suckar förrådde deras ängslan, och vid anblicken af den unga flickans dödslika drag tycktes hvar och en af dem vänta sig samma slag af ödet. Josephines andedrägt, som alljämt blifvit svagare, afstannade helt och hållet, då ändligen doktorn inträdde i rummet.

— Är det då inte vidare något hopp? — frågade Charles, när doktorn, efter att ha känt på flickans puls,

grand, satte honom derefter ned på marken igen, och se, han sprang då hastigt derifrån. Först efter mer än åtta dagars förlopp blef han åter synlig, frisk och kry såsom förut, och lät förstå att han ville ha mat.

Genom sin elakhet, glupskhet och onsygghet gjorde uttern sig särdeles hatad af tjänstfolket, och när jag en gång hemkom från en längre affärsresa, fann jag honom vara försvunnen, och man uppgaf nu att han återigen fallit ned ifrån taket. Jag hade då haft honom i ett och ett halft års tid, utan att han likväl ännu blifvit riktigt fullväxt.”

Humoristiskt.

Hvad är det för likhet emellan en varm kärlek och hett jern! — Den, som icke snart kastar dem ifrån sig, bränner sig.

En artighet. — Ni är förtjusandel — sade en ung herre till en dam.

— Ack, — svarade denna — så skulle ni säkert säga, om ni också tänkte motsatsen.

— Och så skulle ni tänka, — svarade han — om jag också sade motsatsen.

sorgsen skakade hufvudet och derigenom tillkännagaf sina farhågor.

— Ni har för sent skickat efter mig, min vän! — svarade läkaren, idet han lät Josephines arm sjunka ned.

Huru svårt föll det sig icke för den olyckliga familjens medlemmar att återupprepa läkarens ord, då denne lemnat rummet! Och likväl innehöllo dessa en förfärlig sanning — den arma lilla varelsen lefde ej mera.

En djup suck arbetade sig fram ur allas bröst; och likasom om den befallande nödvändigheten förmått gifva en lag för smärtan, så voro nu allas ögon torra; stumma, som på befallning, buro de den döda flickans kropp till ett hörn af rummet, öfverhöljde henne med ett lakan och gingo derefter åter till sitt arbete.

Joseph satte sig på den plats, som hans kusin för få minuter sedan intagit, och tvang sig till samma pinsamma ställning, som hade vållat hennes död.

(Forts.)

Grekiska fiskare, dansande "Romnika."

Härmed följer Romanbihanget: "Flickan på Helgoland," pag. 29—36.

Nästa No utgifves Söndagen den 5 December.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.